

Ulf Harbo
ulfbaldrian@hotmail.com

Beskæftigelsesministeren
Ved Stranden 8
1061 København K

T 72 20 50 01
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748
EAN 5798000398566

Kære Ulf Harbo

13 APR. 2015

J.nr. 2015-0002785

Tak for din mail fra den 10. marts 2015 der indeholder en rapport med status på ugyldige afgørelser om samliv/sagsbehandling vedrørende samliv med gensidig forsørgelsespligt for samlevende.

Jeg er enig med dig i, at det er meget beklageligt, at der er kommuner, der ikke har behandlet alle sager om gensidig forsørgelsespligt i overensstemmelse med lovgivningen, herunder forvaltningsloven.

Folketinget har bestemt, at administrationen af lov om aktiv socialpolitik skal ske i kommunerne. Det er dermed kommunernes ansvar at administrere udbetalingen af kontanthjælp og træffe afgørelse om gensidig forsørgelsespligt. Det er kommunernes ansvar, at reglerne i forvaltningsloven overholdes.

Ankestyrelsen behandler klager over kommunernes afgørelser. Hvorvidt der skal ske efterbetaling af uddannelses- eller kontanthjælp på baggrund af sagsbehandlingsfejl i en kommune beror på en konkret vurdering af sagsbehandlingen og de konkrete omstændigheder i sagen. Og det er en vurdering, der skal ske i kommunen eller i sidste instans i Ankestyrelsen.

Partshøring er en forvaltningsretlig garantiforskrift, der ved manglende overholdelse kan medføre, at afgørelsen er ugyldig. Dermed får afgørelsen ikke retsvirkning, forudsat partshøring i den konkrete sag kunne have betydning for sagsoplysningen og dermed sagens udfald. Hvis en afgørelse er ugyldig, skal parterne stilles som om afgørelsen ikke var truffet.

Hvis partshøringen i den konkrete sag ikke har haft betydning for sagsoplysningen og dermed sagens udfald, kan afgørelsen repareres ved efterfølgende partshøring - i disse tilfælde er afgørelsen ikke ugyldig.

En afgørelse om, at et par skal anses for samlevende og derfor har gensidig forsørgelsespligt efter lov om aktiv socialpolitik, skal for at have virkning meddeles til dem, afgørelsen vedrører - dvs. til både ansøgeren og samleveren. Afgørelsen har derfor ikke virkning, før den er meddelt til begge parter, hvilket vil sige, at den ikke kan håndhæves. Dermed kan der ikke beregnes uddannelses- eller kontanthjælp med gensidig forsørgelsespligt for samlevende, før såvel ansøger som samlever har fået afgørelsen meddelt.

Sagerne i kommunerne er forskellige, og fejlene i kommunerne er forskellige. Derfor vil udfaldene af de efterfølgende opfølgninger i de enkelte sager fra kommunernes side i forlængelse af principafgørelsen også være forskellig.

Som jeg også har anført i min besvarelse af spørgsmål nr. 155 fra Folketingets Beskæftigelsesudvalg, har et fagministerium overordnet set ikke til opgave at vejlede om forvaltningsloven, ved hver lovændring, hvor en myndighed skal træffe afgørelse efter nye regler. Da lovgivningen om gensidig forsørgelsespligt for samlevende omfattede principper, der ikke var kendt af kommunerne, fandt ministeriet dog anledning til eksplicit at henvise til forpligtelserne om partshøring i forvaltningsloven. Bemærkningerne til ændringen af lov om aktiv socialpolitik omfatter af den grund udførlig vejledning om administrationen af den gensidige forsørgelsespligt. Der er særligt henvist til forvaltningslovens § 19 om partshøring.

Endvidere blev de nye regler om gensidig forsørgelsespligt omtalt på Beskæftigelsesministeriets og Arbejdsmarkedsstyrelsens daværende hjemmesider, hvor der henvistes til links til orienteringsmateriale om gensidig forsørgelsespligt. På Arbejdsmarkedsstyrelsens daværende hjemmeside var der desuden en række spørgsmål/svar på jævnligt stillede spørgsmål fra kommunerne, som løbende blev opdateret.

Desuden har Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering udsendt en orientering til kommunerne i marts 2015.

På baggrund af din henvendelse til Folketingets Beskæftigelsesudvalg er der desuden stillet en række spørgsmål, og jeg skal henvise til mine svar på BEU-spørgsmål 207-221.

Venlig hilsen

Henrik Dam Kristensen